

THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
www.stnicholaschurch.net

*Pomenirea dreptului cu laude, iar ție destul îți este
mărturia Domnului, Înaintemergătorule. Că te-ai arătat cu
adevărat mai cinstit și decât proorocii. Că te-ai
învrednicit a boteza în repejunile Iordanului pe Cel
Propovăduit. Drept aceea, pentru adevăr nevoindu-te,
bucurându-te, ai binevestit și celor din iad pe Dumnezeu,
Cel Ce S-a arătat în trup: pe Cel Ce a ridicat păcatul lumii
și ne-a dăruit nouă mare milă.*

Tropar la Praznicul tăierii Cinstului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul – 29 August

PROGRAMUL LITURGIC in perioada 17 - 31 AUGUST

Sambata 22 August:

Sfanta Liturghie si Parastas9.00 AM

Duminica 23 August:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Vineri 28 August:

Vecernie 6.00 PM

Sambata 29 August: **TAIEREA CAPULUI SF. IOAN BOTEZATORUL**

Utrenie, Sfanta Liturghie si Parastas7.30 AM

Duminica 30 August:

Utrenie si Sfanta Liturghie 7.30 AM

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Predica Sfântului Ioan Gură de Aur la Evanghelia tămăduirii fiului lunatic (Duminca a X -a după Rusalii)

Scriptura ni-l arată pe acest om foarte slab în credință. Din multe fapte se vede aceasta: din cele spuse de Hristos: „*Toate sunt cu puțință celui ce crede*”; din cele spuse chiar de cel care a venit la Hristos: „*Ajută necredinței mele!*”; din porunca dată de Hristos demonului ca să nu mai intre în fiul lui; și în sfârșit din cele spuse de om lui Hristos: „*Dacă poți!*”

Aș putea fi însă întrebare:

- Dar dacă necredința aceluia a fost de vină că ucenicii n-au scos demonul din fiul lui, pentru ce Hristos îi mai învinuiește?

- Ca să le arate că pot vindeca întotdeauna, chiar fără credința celor ce se apropie de ei. După cum de multe ori a fost de ajuns credința celui ce cerea pentru a dobândi cererea chiar de la sfinți mai mici, tot așa de multe ori a fost de ajuns numai puterea sfinților pentru săvârșirea unei minuni, chiar dacă nu credeau cei care veneau la ei. Amândouă aceste cazuri se văd în Sfintele Scripturi. Corneliu și cei din casa lui au atras harul Duhului numai prin credința lor. Pe vremea lui Elisei însă un mort a înviat fără să creadă cineva. Cei care au aruncat mortul în groapa lui Elisei, l-au aruncat fără nici o socoteală și la întâmplare, nu din credință, ci de teamă; temându-se de tâlhari, au aruncat mortul în groapă și au fugit; iar mortul a înviat numai prin puterea sfântului trup al lui Elisei. De aici se vede că și unii din ucenici erau slabi în credință, dar nu toți. Stâlpii nu erau acolo. Privește acum și în alt chip nesocotința omului acestuia! Vine la Iisus și, de față cu toți oamenii, vorbește împotriva ucenicilor Lui, spunând: „*L-am adus la ucenicii Tăi și n-au putut sa-l vindece*”. Hristos însă, în fața întregii mulțimi, scapă pe ucenici de învinuirea adusă și arată că vina cea mare o are el, tatăl copilului, spunând: „**O, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi!**”

Nu adresează aceste cuvinte numai tatălui copilului, ca să nu-l rușineze, ci tuturor iudeilor. Dacă Hristos n-ar fi luat apărarea ucenicilor Săi, poate că mulți din cei de față s-ar fi smintit și ar fi gândit despre ucenici ce nu trebuia. **Prin cuvintele: „Până când voi fi cu voi!”, Domnul arată cât de plăcută îi este moartea; arată că o dorește, că vrea să plece cât mai repede și că pentru El nu răstignirea e grea, ci rămânerea împreună cu iudeii.**

Hristos însă nu s-a mărginit să-l țină numai de rău.

- Dar ce spune?

- „*Aduceți-Mi-I aici.*”

Hristos îl întreabă pe tatăl copilului de câtă vreme se chinuie fiul lui. Pune această întrebare și pentru a apăra pe ucenici de învinuire, dar și **pentru a sădi în sufletul tatălui bune nădejdi, ca să creadă că fiul lui va fi izbăvit de boala sa.** Apoi îl lasă pe copil să se zvârcolească. N-o face spre laudă – că se adunase mulțimea și a ținut-o de rău -, ci o face pentru tatăl copilului; pentru ca tatăl, când va vedea pe demon că se tulbură de cuvintele Domnului, să fie adus măcar așa să creadă în minunea pe care o va

face. Când tatăl îi spune: „*Din pruncie*” și: „*Dacă poți, ajuta-mă!*”, Hristos îi răspunde: „*Toate sunt cu puțință celui ce crede!*”, și întoarce împotriva tatălui învinuirea pe care acesta o adusese ucenicilor. Când leprosul a spus: „*Dacă vrei, poți să mă curățești!*”, leprosul a dat mărturie de puterea lui Hristos, iar Domnul l-a lăudat și a întărit spusele lui, zicând: „*Vreau! Curățește-te!*” Când însă tatăl copilului a rostit cuvinte nevrednice de puterea lui Hristos, spunând: „*Dacă poți, ajuta-mă!*”, Domnul îl îndreaptă pentru că nu grăise așa cum trebuia.

- Și ce-i spune Domnul?

- „**Dacă poți să crezi toate sunt cu puțință celui ce crede!**” Cu alte cuvinte

Hristos îi spune așa: „*Atât de mare este puterea Mea, că pot să dau și altora puterea de a face minuni. Deci, dacă crezi cum trebuie, și tu poți vindeca și pe fiul tău și pe alții mulți!*”. Și după ce a spus aceste cuvinte, a vindecat pe îndrăcit. Tu însă să vezi aici nu numai purtarea de grijă și facerea de bine a lui Hristos, ci și aceea că din clipa aceea n-a mai îngăduit demonului să locuiască în el, că **dacă tânărul nu s-ar fi bucurat și atunci de multa purtare de grijă a lui Dumnezeu, demonul l-ar fi ucis de mult.** Că spunea tatăl lui că îl arunca în apă și în foc. Iar demonul care a îndrăznit aceasta l-ar fi ucis negreșit, dacă Dumnezeu n-ar fi pus frâu puternic mării lui furii, așa cum i-a apărât și pe îndrăcitiții aceia care umblau goi, care alergau prin pustietăți și se tăiau în pietre. Să nu te tulburi că tânărul acesta este numit lunatic, și nu îndrăcit. Așa îl numea tatăl lui.

- Pentru ce atunci și evanghelistul Matei spune că Hristos a vindecat mulți lunatici?

- Il numește așa, slujindu-se de felul de a vorbi al mulțimii. Că **diavolul, ca să hulească luna, tăbărăște peste cei stăpâniți de el și-i face să meargă după mersul lunii. Nu trebuie însă să se creadă că luna lucrează asupra lor – Doamne păzește! -, ci că diavolul falsifică adevărul pentru a huli luna. De aceea, această părere greșită a prins în popor; unii oameni simpli, înșelați fiind, numesc pe unii ca aceștia demoni; dar nici aceasta nu-i adevărat.**

„*Atunci apropiindu-se ucenicii Lui îndeosebi, L-au întrebat pentru ce ei n-au putut să scoată demonul*”. Mi se pare că apostolii L-au întrebat pentru că **erau neliniștiți și se temeau să nu fi pierdut harul ce li se dăduse.** Că primiseră putere împotriva demonilor necurați. De aceea îl și întreabă, apropiindu-se de El îndeosebi; nu-L întreabă îndeosebi pentru că le-ar fi fost rușine – că fapta se petrecuse, iar neputința lor, vădită, așa că era de prisos să le mai fie rușine să-și mărturisească neputința lor și cu cuvântul -, ci pentru că voiau să-L întrebe despre un lucru mare și tainic.

- Ce le-a răspuns Hristos?

- „*Din pricina necredinței voastre, le-a spus El. Dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar și veți zice muntelui acestuia: «Mută-te!», se va muta și nimic nu vă va fi cu neputință*”. Dacă ai întreba: „*Ce munte au mutat apostolii?*”, îți voi spune că ei au făcut minuni cu mult mai mari, înviind nenumărați morți. De altfel nici nu este același lucru a muta un munte cu a urni moartea din trup. Se spune că mai târziu unii sfinți, cu mult mai mici decât apostolii, au mutat și munți când a fost nevoie. Așadar e lămurit că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi mutat și apostolii munți. Nu-i învinui, dar, dacă n-a fost nevoie atunci să mute munții! De altfel și Hristos n-a spus: „*Negreșit veți muta munți!*”, ci că „*veți putea face și asta*”. Iar dacă n-au mutat munți, nu i-au mutat, nu pentru că n-au putut – cum să nu fi putut, când au tăcut minuni mai mari? -, ci pentru că n-au voit, nefiind nevoie. Se poate

însă ca apostolii să fi mutat și munți, dar să nu se fi scris. Că nu s-au scris toate minunile pe care le au săvârșit. Dar pe vremea aceea, când li s-a adus lunaticul, apostolii erau cu mult mai nedesăvârșiți.

- Ce vrei să spui? Nici această credință n-o aveau atunci?

- **N-o aveau! Nici ei nu erau totdeauna la fel de credincioși.** De pildă Petru, o dată este numit fericit de Domnul, altă dată este ținut de rău. Și ceilalți apostoli au fost ținuți de rău că sunt niște nepricepuți, când n-au înțeles pilda cu aluatul. **S-a întâmplat, dar, ca și atunci, cu același prilej, apostolii să fi fost slabi în credință.** Că înainte de răstignire nu erau desăvârșiți. Hristos vorbește aici de credința în minuni și amintește de grăuntele de muștar, ca să arate cât de mare este puterea credinței. Grăuntele de muștar pare mic, mic de tot, dar are o putere mai mare decât toate semințele. Hristos dă deci ca pildă grăuntele de muștar pentru a arăta că **chiar puțină credință adevărată poate foarte mult.** Și nu s-a mărginit numai la atâta, ci a și adăugat că și munții îi poate muta credința. Merge chiar mai departe, că spune: „*Nimic nu vă va fi cu neputință*”. Te rog să admiri cu acest prilej filozofia ucenicilor și puterea Duhului. **Filozofia ucenicilor, ca nu și-au ascuns slăbiciunea; puterea Duhului, că pe cei care nu aveau credință nici cât un grăunte de muștar, Sfântul Duh i-a urcat încetul cu încetul atit de sus, încât a izvorât din ei credință bogată ca râurile și izvoarele.**

„*Acest neam de demoni nu iese decît cu rugăciune și cu post*”. Hristos vorbește aici de toate neamurile de demoni, nu numai de demonii care stăpânesc pe lunatici. **Si iată că le pune de mai înainte temeiul învățaturii despre post.** Să nu-mi spui mie de cazurile rare cind unii au scos demonii și fără post! Chiar dacă poți spune un caz sau două de oameni care să fi scos fara post pe demoni, îți spun că **este cu neputință ca un om, care trăiește in desfătări, să izbăvească pe cineva care suferă de o astfel de boală.** Pentru vindecarea unui om, care are o boală ca aceasta, este mai cu seamă nevoie de post.

- Dar dacă ai credință, pentru ce trebuie să mai și postești? m-ar putea întreba cineva.

- Pentru că împreună cu credința postul ne dă mai mare putere. Postul sădește în sufletul omului filozofie, face din om înger, doboară puterile cele netrupești; dar nu postul singur, ci e nevoie și de rugăciune; și **în primul rând de rugăciune.**

Să-ți arăt la câte bunătăți dă naștere rugăciunea unită cu postul! Omul care se roagă cum trebuie și postește nu are nevoie de multe lucruri; iar omul care nu are nevoie de multe lucruri nu poate îndrăgi banii și averile, ci este înclinat spre milostenie. Cel care postește este ușor și înaripat; se roagă cu mintea trează, postul stinge poftele cele rele, pogoară mila lui Dumnezeu, smerește sufletul îngâmfat. De aceea și apostolii posteau aproape totdeauna. Cel care se roagă și postește are două aripi și este mai ușor decât vântul. Când se roagă nu cască, nu se întinde, nu amortește, cum pătesc cei mai mulți, ci este mai iute ca focul și este mai presus de pământ. De aceea mai cu seamă unul ca acesta este dușman și vrăjmaș demonilor. Nimic nu este mai puternic ca un om care se roagă cum trebuie. Dacă o femeie a avut puterea să înduplece pe un judecător crud, care nici de Dumnezeu nu se temea și nici de oameni nu se rușina, cu mult mai mult va atrage asupra sa mila lui Dumnezeu cel care se roagă neîncetat Lui, care-și înfrânează pântecul și alungă de la el desfătarea și îmbuibarea. Dacă îți este trupul neputincios și nu poți posti neîncetat, nu îți este neputincios ca să te rogi, nici fără putere ca să

disprețuiești poftele pântecelui. **Chiar dacă nu poți să postești, totuși poți să nu te îmbuibezi.** Nu-i puțin lucru și acesta, nici departe de post, ci în stare să pună capăt furiei diavolului. Că nimic nu este atât de plăcut diavolului, ca desfătarea și beția, pentru că ele sunt izvorul și mama tuturor păcatelor. Cu beția și îmbuibarea i-a făcut odinioară diavolul pe iudei să se închine la idoli. Cu ele a aprins în sodomeni pofta nelegiuită, că spune profetul: „*Aceasta este fărădelegea sodomenilor, se răsfățau întru mândrie, în îmbuibare cu pâine și în desfătări*”. Cu ele a pierdut diavolul pe nenumărați alții și i-a aruncat în iad. **Ce rău nu săvârșesc beția și desfătarea? Face din oameni porci și mai răi decât porcii. Porcul se tăvăleşte în noroi și se hrănește cu murdărie, dar omul care bea și se îmbuibază mănâncă la o masă mai dezgustătoare decât masa porcului; că la o astfel de masă pune la cale împreunări neîngăduite și iubiri nelegiuite. Unul ca acesta nu se deosebește de un îndrăcit: este tot atât de nerușinat, tot atât de furios. De îndrăcit ne este milă, pe acesta îl urâm, îi întorcem spatelul.**

- Pentru ce?

- Pentru că **de buna lui voie aduce asupra sa nebulia asta și face canale de hazna din gură, din ochi, din nas, într-un cuvânt, din toate mădularele sale.** Dacă ai putea să te uiți acum și înăuntrul lui, ai vedea că sufletul lui e înghețat și amorțit ca în vreme de iarnă și de ger, iar din pricina furtunii prea mari cărma sufletului nu-i mai poate fi de vreun folos. Mă rușinez să spun câte rele suferă – bărbați și femei – din pricina beției și a îmbuibării; o las pe seama conștiinței acelor care cunosc, pe propria lor piele, relele acestea. **Ce poate fi mai rușinos decât o femeie beată sau numai amețită? Cu cât vasul e mai slab, cu atât și naufragiul e mai mare, fie că e femeie liberă, fie că e roabă.** Femeia liberă se face de răs în fața cetelor ei de roabe; roaba iarăși la fel, între roabe. Și fac – și una și alta – să fie hulite de oamenii fără de minte darurile lui Dumnezeu. Când se întâmplă astfel de beții, aud pe mulți spunând: „*Să nu mai fie vin*”. Ce nesocotință! Ce nebulie! Învinuiești darurile lui Dumnezeu pentru că păcătuiesc alții? Aceasta însă e curată nebulie! Nu-i vinul de vină, ci neînfrânarea celor care se folosesc rău de vin. Spune, dar, „*Să nu fie beție! Să nu fie îmbuibare!*”; dar dacă spui: „*Să nu fie vin!*”, vei spune, pășind înainte puțin câte puțin: „*Să nu fie cuțit!*”, din pricina ucigașilor; „*Să nu fie noapte!*”, din pricina hoților; „*Să nu fie lumină!*”, din pricina clevetirilor; „*Să nu fie femeie!*”, din pricina desfrânarilor; și, ca să spun pe scurt, ai desființat tot ce e pe lume.

Dar să nu faci așa! Gândul acesta vine de la diavol. Nu huli vinul, ci beția! Ia pe bețiv, când este treaz; zugrăvește-i toată hidoșenia beției și spune-i: „*Vinul a fost dat ca să ne veselim, nu ca să ne facem de ocară; ca să rădem, nu ca să fim de răs; ca să ne însănătoșim, nu ca să ne îmbolnăvim; ca să îndreptăm slăbiciunea trupului, nu ca să surpăm tăria sufletului. Dumnezeu te-a cinstit când a dat pe pământ acest dar, vinul. Pentru ce te faci de ocară cu necumpătarea ta? Ascultă ce spune Pavel: „Folosește-te de puțin vin, pentru stomacul tău și pentru deseale tale suferințe”. Dacă Timotei, sfântul acela, care era bolnav și suferea de nenumărate boli, n-a băut vin până ce nu ia îngăduit Pavel, dascălul lui, ce iertare mai putem avea noi care, sănătoși fiind, ne îmbătăm? Aceluia Pavel îi spunea: „Folosește-te de puțin vin pentru stomacul tău”; iar acelor dintre voi, care vă îmbătați, vă spune: „Folosiți-vă de puțin vin pentru desfrânările voastre, pentru deseale voastre cuvinte de rușine, pentru celelalte pofta rele, pe care de obicei le naște beția!”*” Iar dacă nu vreți să vă abțineți de la vin pentru pricinile acestea, abțineți-vă cel

puțin pentru rușinea și necazurile ce le aduce cu sine beția! Vinul a fost dat ca să ne veselim. „*Vinul, spune Scriptura, veseleşte inima omului*”; dar voi pângăriți și această însușire a vinului. Ce veselie poate să-ți mai facă vinul, când nu mai ești în toată firea, când te doare tot trupul, când vezi că toate se învârt în jurul tău, când te ia amețeala și când te legi la cap ca bolnavii de friguri, care-și frecționează capetele cu untdelemn?

Aceste cuvinte nu le adresez tuturor; dar, mai bine spus, le adresez tuturor; nu pentru că toți vă îmbătați – Doamne ferește! -, ci pentru că cei care nu se îmbată n-au grijă de cei ce se îmbată. De aceea mă adresez mai degrabă vouă, celor sănătoși; pentru că și doctorul lasă pe bolnavi și vorbește cu cei care stau lângă bolnavi. Către voi, dar, îndrept cuvântul meu, rugându-vă să nu fiți stăpâniți vreodată de această patimă și să scăpați de ea pe cei stăpâniți de ea, ca să nu pară mai răi decât animalele. **Animalele nu beau mai mult decât au nevoie; bețivii însă sunt mai lipsiți de judecată decât animalele, că depășesc hotarele cumpătării. Cât de superior le este măgarul? Cât de superior le este cainele? Fiecare din aceste animale și din toate celelalte animale, fie de mănâncă, fie de bea, cunoaște hotarul sațiului și nu trece dincolo de trebuință! Chiar de-ar fi nenumărați cei care le-ar sili, nu vor vrea să mănânce și să bea mai mult decât le trebuie. Deci și în această privință, voi, bețivilor, sunteți mai răi chiar decât animalele cele necuvântătoare; nu numai oamenii trei vă socotesc așa, ci chiar voi înșivă.** Că voi înșivă vă socotiți mai răi decât câinii și măgarii se va vedea din cele ce voi spune. Pe animalele acestea nu le silești să mănânce peste măsură; iar dacă cineva te-ar întreba: „*Pentru ce?*”, i-ai răspunde: „*Ca să nu se îmbolnăvească!*” De tine însă n-ai niciodată această purtare de grijă! Vezi că te socotești a fi de mai puțin preț decât animalele acelea? N-ai nici o grijă de tine, deși ești neconținut în mijlocul furtunii. Nu te simți rău din pricina beției numai în ziua în care te-ai îmbătat, ci și a doua zi. Și după cum unui om, care scapă de friguri, îi mai rămâne în trup slăbiciunea pricinuită de friguri, tot așa și ție, după ce ți-a trecut beția, se mai învârtă în sufletul și trupul tău mahmureala pricinuită de beție. Nenorocitul tău trup stă înțepenit, ca o corabie după naufragiu; iar sufletul tău, mai nenorocit decât trupul, dezlanțuie furtuna, deși se potolise. Și tocmai când se părea că se cumintește, atunci i se aprinde pofta, atunci mai cu seamă îl apucă dorul de beție și-i trec pe dinaintea ochilor vin, butoaie cu vin, sticle și pahare pline. Și după cum o corabie, naufragiată de furtună, după ce a trecut furtuna rămâne cu paguba pricinuită de furtună, tot așa și cu bețivul. Și după cum corăbierii, în timpul furtunii, aruncă în mare mărfurile din corabie, așa și bețivul aruncă de la el toate faptele lui bune. De-ar fi cu trupul și cu sufletul curat, de-ar fi rușinos, priceput, blând, smerit, beția le aruncă pe toate acestea în oceanul fărădelegii. Dar după ce a fost aruncat totul afară, nu mai este nici o asemănare între corabie și bețiv. Corabia se ușurează după ce a aruncat încărcătura, dar bețivul se îngreuiază și mai mult. În locul bogăției aceleia primește nisip, apă sărată și toate gunoaiile beției, care înecă îndată corabia cu călător și cu cârmaci cu tot.

Ca să nu pățim și noi așa, să ne izbăvim de această furtună. Nu poți vedea împărăția cerurilor dacă ești bețiv. „*Nu vă înșelați, spune Pavel, nici bețivii, nici hulitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu*”. Dar pentru ce vorbesc eu de împărăția cerurilor? Dacă ești bețiv nu poți vedea nici lucrurile de pe lumea asta. Beția face din zi noapte și din lumină întuneric. Bețivii au ochii deschiși, dar nu văd nici ceea ce le stă înaintea picioarelor. Grozăvia nu-i numai atâta, ci, pe lângă asta, bețivii mai îndură o altă

pedeapsă și mai cumplită: sunt triști fără pricină, furioși, bolnavi, luați neconținut în râs și ocăriți. Ce iertare mai pot avea acești oameni, care își pricinuesc singuri atâtea nenorociri? Nici una!

Să fugim, dar, de această boală, ca să dobândim și bunătățile de aici și pe cele viitoare, cu harul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia slava și puterea, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, în vecii vecilor, **Amin**.

De ce cantam Prohodul Maicii Domnului?

Prohodul Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu si pururea Fecioarei Maria se canta in seara de 14 spre 15 august, in jurul epitafului sau icoanei Maicii Domnului. Prohodul Maicii Domnului este o rugaciune plina de evlavie, integrata in cultul Bisericii noastre, creand un paralelism intre momentul Rastignirii si Invierii Mantuitorului si ridicarea la ceruri a Nascatoarei de Dumnezeu. Aceasta slujba este asezata de Biserica dupa modelul Prohodului Domnului nostru Iisus Hristos din Vinerea Sfintelor Patimi. La fel, si in ajunul sarbatorii Adormirii Maicii Domnului, in mijlocul bisericii, la slujba Vecerniei sau a Privegherii, se scoate in mijlocul sfantului lacas epitaful pe care este reprezentata icoana Adormirii Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu.

In acelasi timp, Prohodul Maicii Domnului cuprinde si referinte de natura istorica legate de imprejurarile in care s-a savarsit si s-a mutat la ceruri Nascatoarea de Dumnezeu. Intreaga scriere este o Liturghie a intregii creatii vazute si ne vazute, care slujeste Maicii Domnului si se bucura ca, desi se muta din viata aceasta, ramane de-a pururea mijlocitoare, rugatoare si impreuna lucratoare a mantuirii intregului neam omenesc. In cadrul acestei slujbe, alcatuita din trei stari, preotii stau in jurul sfantului epitaf. Toate cantarile sunt de bucurie, pentru ca Maica Domnului s-a bucurat atunci cand i s-a vestit mutarea la ceruri de catre Arhanghelul Gavriil. Odata cu Adormirea Maicii Domnului, Nascatoarea de Dumnezeu devine Maica noastra care se roaga pentru toata Biserica. Cantarea Acatistului spune: "Bucura-te cea plina de dar, care intru adormirea ta nu ne lasi pe noi!

Prohodul Maicii Domnului - scurt istoric

Tipicul Manastirii Sfântul Sava generalizat in tot spatiul ortodox (in sec. XIII-XIV), prevede in legatura cu Adormirea Maicii Domnului ca in Manastiri sa se faca Priveghere (Vecernie + Litie + Utrenie, fara sa aminteasca de Prohod), iar Odovania sa se faca a 8-a zi. In randuiala ierusalimiteana a Utreniei duminicale, inca din vechime se citea sau se

canta Psalmul 118. De prin sec. VIII-IX, unele stihuri ale acestui psalm au fost insotite de anumite tropare, care au primit numele de "Bindecuvarile Invierii", intrucat primul tropar se canta abia dupa stihul 12 ("Bindecuvarat esti, Doamne.."), care a ramas mai tarziu ca singurul stih chiar si pentru troparele urmatoare. In acel timp, toate stihurile intermediare erau citite si numai cele de dinaintea troparelor erau cantate. Randuiala Utreniei din Sambata Mare (cantata in Vinerea Mare seara) avea si ea Ps. 118 cu "Bindecuvarile Invierii", dar de prin sec. XIV, "Bindecuvarile" au fost plasate la sfarsit, iar intre stihurile Psalmului 118 au fost intercalate tropare despre ingroparea Domnului Hristos. Unii liturgisti considera ca obiceiul de a canta prohodirea Mantuitorului a inceput imediat dupa reconstruirea complexului eclesial de la Mormantul Domnului sub cruciati (1130-1147). In cazul altor sarbatori, in loc de Ps. 118 au inceput sa fie alesi alti psalmi, la care se adaugau imne de preamarire (megalinarii = marimuri), inclusiv la Praznicul Adormirii, care are Marimuri. Prin sec. XV, odata cu completarea Prohodului Mantuitorului cu strofe dupa numarul stihurilor din Ps. 118, la Ghetsimani Marimurile obisnuite au fost inlocuite cu tropare asemanatoare Prohodului Mantuitorului si insotite de acelasi Ps. 118.

In sec. XVI, numarul troparelor a fost completat (probabil de Manuil al Corintului), imitand forma si ideile Prohodului din Sambata Mare. Prin sec. XVI se constata incercari de raspandire a acestui Prohod in toata lumea ortodoxa, dar fara prea mult succes, intrucat melodiile erau extrem de lente, iar Tipicul nu prevedea nici o modalitate de incadrare a Prohodului in Utrenie, ci doar Marimurile si Evanghelia inainte de Canoane (nu dupa Doxologie ca in Sambata Mare). Tocmai de aceea, o indicatie tipiconala a staroverilor il introduce dupa cantarea a 6-a a Canonului, fara sa dea detalii sau textul acestuia.

Incepand cu secolul al XVIII-lea au fost facute primele traduceri integrale ale Prohodului Maicii Domnului (1820 in romana, de Ion Pralea; 1845 in rusa, de M. Holmogorov), completandu-se si cu Bindecuvarile Maicii Domnului. Amintim faptul ca daca romanii si grecii canta Prohodul Maicii Domnului in in ajunul Adormirii Maicii Domnului, la rusi exista obiceiul ca acesta sa fie cantat in ajunul datei de 17 august.

Prohodul Maicii Domnului - aspecte tipiconale

Acest Prohod se savarseste, acolo unde se face Priveghere, in cadrul Utreniei, dupa troparul obisnuit „Dumnezeu este Domnul”, iar la parohiile unde se face doar Vecernie, el se poate savarsi inainte de otpustul Vecerniei, fiind urmat sau nu de procesiune. Epitaful Adormirii Maicii Domnului, iar daca nu este Epitaf icoana Maicii Domnului, se aduce din Sfantul Altar si se aseaza pe o masa in mijlocul bisericii, sub policandru, la Slava Stihavnei Vecerniei mici, intocmai cu randuiala scoaterii Epitafului Domnului in Sfanta si Marea Vineri, iar daca nu se face Vecernie Mica, Epitaful Adormirii Maicii Domnului se scoate in mijlocul bisericii inainte de Vecernie, cantandu-se troparul praznicului, glasul I: Intru nastere fecioria ai pazit, intru adormire lumea nu ai parasit,

de Dumnezeu Nascatoare. Mutatu-te-ai la viata, fiind Maica Vietii, si, prin rugaciunile tale, izbavesti din moarte sufletele noastre.

La Utrenie, acest tropar se canta dupa Dumnezeu este Domnul: In acest timp, preotii imbraca felonul, se trag clopotele, se aprind toate luminile din policandru si din sfesnice, clericii iau faclii aprinse, protosul ia si cadelnita si ies toti, doi cate doi, din Sfantul Altar, prin Usile Imparatesti, in mijlocul bisericii. Protosul incepe sa cante prohodul, cadind imprejur masa cu Epitaful Adormirii Maicii Domnului si pe cei de fata. Dupa slujba Prohodului, preotii si credinciosii inconjoara biserica cu Sfantul Epitaf. Dupa aceasta, preotii tin Sfantul Epitaf al Adormirii Maicii Domnului deasupra capului la intrarea in biserica si toti credinciosii intra in biserica pe sub Sfantul Epitaf. Apoi, preotii ajungand in fata Usilor Imparatesti, cel dintai dintre preotii impreuna-slujitori zice: Intelepciune drepti!, iar preotii intra in Sfantul Altar, prin Usile Imparatesti, asezand Sfantul Epitaf la locul lui, sau, cum se obisnuieste in unele locuri, punandu-l pe Sfanta Masa, unde va ramane pana la Odovania praznicului (23 august). In acest timp strana canta troparul praznicului.

Radu Alexandru

Viața Sfântului Gheorghe Pelerinul - 17 August

Încă din fragedă vârstă mânca puțin, postind, și iubea singurătatea, având o mare bucurie să se roage în biserica satului, chiar și atunci când nu erau slujbe, mai mult noaptea; iar ziua, când era cu vitele, se retrăgea în locuri tănuite și făcea multe metanii, cugetând la cele dumnezeiești. După ce a deprins cititul, se ruga cu *Psaltirea*, încât a învățat-o pe de rost. La vârsta de 24 de ani, s-a însoțit, prin Taina Cununiei, cu o tânără credincioasă pe nume Pelaghia, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu cinci copii. Ca soț și tată nu și-a neglijat deprinderile sale duhovnicești, împlinind cu și mai mare evlavie faptele credinței și căutând mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui. Fiind milostiv și lipsit de lăcomie, în toată vremea miluia pe cei săraci, deși el însuși trăia în sărăcie. Nu se tulbura de muștrările celor apropiați, ci tuturor le spunea cu încredere și pace: „Nu vă tulburați, are grijă Dumnezeu să ne hrănească; datoria noastră este să ne rugăm fără încetare și să facem voia Lui”. Prin astfel de cuvinte se îmbărbăta și pe sine și pe cei din jur. Și, așa, omul lui Dumnezeu era totdeauna în pace, cu fața luminoasă și cu inima senină, blând și neîngrijorat, ca unul care viețuia în lume și în trup, dar totodată mai presus de lume și de trup. Rugăciunea neîncetată și bucuria cerească umpleau inima lui, însoțindu-l toată viața.

După ce a trăit paisprezece ani în căsnicie, în anul 1883, cu încuviințarea soției sale, a luat hotărârea să meargă la Ierusalim, ca pelerin, împreună cu mai mulți țărani din satul său. Luând cu sine *Evanghelia* și *Psaltirea*, a mers pe jos până la Constanța, apoi cu vaporul până la Ierusalim. Acolo a rămas patruzeci de zile, mergând de trei ori pe zi la Sfântul Mormânt pentru Dumezeiasca Liturghie și celelalte slujbe. Apoi s-a dus și la celelalte Locuri Sfinte: Betleem, Ierihon, Iordan, Nazaret, Tabor. La peștera Sfântului Xenofont s-a întâlnit cu un pustnic care i-a prorocit că nu va ajunge călugăr, ci va trăi mergând din loc în loc, în lipsă, sărăcie și rugăciune neîncetată; numai astfel avea să-și mântuiască sufletul său și să aprindă evlavia în inimile multor oameni.

Mai înainte însă de a începe această viețuire, a rămas vreme de patruzeci de zile în nevoiță aspră și post, cu multe ispите de la diavolul, în pustia Egiptului de Sus. Uneori îl speria vrăjmașul cu năluciri de fiare și șerpi veninoși, alteori îl chinuia cu foamea, cu setea, cu arșița și cu țăntării. Odată, diavolul i-a tot aruncat căciula de pe cap, vrând să-l pornească spre mânia, dar viteazul nevoitor a hotărât să o lase jos și a făgăduit lui Dumnezeu că, până la moarte, va umbla cu capul descoperit. Apoi diavolul i-a aruncat și bocancii, încât nu mai avea cu ce să se încălțe. Iar nebiruitul ostaș al lui Hristos a cerut de la Dumnezeu darul să umble toată viața sa desculț, atât vara, cât și iarna. Altădată diavolul i s-a arătat sub chipul unui plugar, care-l lăuda pentru nevoiță, ca să-l facă să cadă în ispita trufiei, dar înțeleptul Gheorghe l-a biruit prin smerita cugetare. Astfel, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu multă stăruință a trecut de încercarea celor patruzeci de zile de post, izbăvind-se din toate ispitele venite fie de la neputințele firii, fie de la vrăjmașul diavolul. Îndată după aceasta, bunul nevoitor a mers la Ierusalim, unde s-a închinat la Mormântul Domnului. Cum a intrat în biserică să aprindă lumânarea la Sfântul Mormânt, ca o dovadă neîndoielnică și mângâietoare că rugăciunile și postul au fost bineplăcute și primite de Dumnezeu, lumânarea din mâna lui s-a aprins singură.

După ce a mers în pelerinaj și la Sfântul Munte Athos, s-a întors în satul său, după trei ani de când plecase. Într-o noapte, în timp ce se afla în biserică din Șugag la rugăciune, l-a văzut aieva pe diavolul venind la el și zicându-i cu mare mânia: „Ce faci aici, Moș Gheorghe?”. „Mă rog lui Dumnezeu” a răspuns bătrânul cu îndrăzneală, iar vrăjmașul a fugit de la el. Altă dată bătrânul povestea celor mai de aproape ai săi: „Într-o duminică, pe când mă întorceam de la sfânta biserică, am văzut la cârciuma din Șugag mulți săteni la băut, și printre ei, mulțime de diavoli, așa cum n-am mai văzut în altă parte”.

Sfântul n-a mai rămas mult în satul său, ci și-a început călătoria, ca în vremurile apostolice, făcându-se pelerin străin și călător în hotarele țării. Mergea din biserică în biserică unde se ruga aproape toată noaptea, umbla fără grabă, desculț și cu capul descoperit, postea și se depărta de toate desfătărilor lumii, cutreierând prin părțile Sibiului, Făgărașului și Brașovului. Aproape în fiecare an făcea câte un pelerinaj la Ierusalim,

călăuzind cetele închinătorilor. Auzind de numeroasele mănăstiri din Moldova, în anul 1895, dreptcredinciosul Gheorghe a trecut Carpații și s-a așezat la Piatra Neamț, unde a primit o cămăruță în turnul clopotniță al bisericii *Sfântul Ioan domnesc*, lăcaș ctitorit de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare. În scurtă vreme a ajuns cunoscut de preoți, călugări și mireni, care îl prețuiau ca pe un adevărat om duhovnicesc. În acest loc a rămas până la sfârșitul vieții sale, având acolo: biserică și chilie, liniște, duhovnic, și multe mănăstiri în împrejurimi.

Pravila lui așa era: noaptea dormea cel mult trei ore în chilia sa din turn, apoi, în biserică, înălța rugăciuni către Dumnezeu și făcea sute de metanii. Ziua străbătea străzile orașului, șoptind neîncetat psalmi, desculț și cu capul descoperit, vara și iarna. Nu se întorcea până nu sfârșea toată *Psaltirea* de rostit într-o zi. Lunea, miercurea și vinerea nu mânca nimic, până a doua zi. Iar dacă era praznic împărătesc, gusta ceva seara. În celelalte zile mânca o dată pe zi. Vorbea cu oamenii numai despre Dumnezeu și viața duhovnicească, iar când nu vorbea cu limba și buzele, propovăduia prin tăcerea sa desăvârșită, mărturisitoare și adâncă, purtând totdeauna în brațele sale fie *Evanghelia*, fie *Psaltirea*. Adeseori intra în câte o brutărie și cumpăra câte un sac de pâine, pe care cineva îl ducea până la turn. La ora la care se întorcea, în jurul lui se adunau o mulțime de săraci, și fericitul Gheorghe le împărțea pâinile. Celor care îi cereau bani le dădea ceea ce primise pe drum. Iar după ce termina de făcut milostenia trupească, începea pe cea sufletească: venind rândul celor împresurați de necazurile și poverile vieții, înțeleptul bărbat stătea de vorbă cu fiecare, îl îmbărbăta, îl sfătuiă și se ruga pentru cererea lui, iar oamenii simțeau că harul și mila lui Dumnezeu se coboară peste ei prin rugăciunile și sfaturile Sfântului. Toate mănăstirile dimprejur îi erau nespuse de iubite, dar mai ales Bistrița, unde era icoana Sfintei Ana. Aproape de mănăstirea Sihăstria, moșul Gheorghe și-a săpat pentru nevoiță o groapă, în care se ascundea, rugându-se aproape toată ziua; iar când se întorcea în mănăstire, îi spunea plin de mulțumire părintelui

Ioanichie, starețul acestei mănăstiri: „Astăzi am fost în cer!”.

La aceste mănăstiri mergea adeseori pentru rugăciune și să-i întâlnească pe părinții duhovnicești, la care avea multă evlavie și care, la rândul lor, îl primeau pe bătrân ca pe un sfânt, mulți dintre ei fiindu-i chiar ucenici și alegând cinul îngeresc mișcați de sfințenia vieții bătrânului.

Odată, Moșul Gheorghe voind să meargă cu trenul spre Roman, s-a urcat fără bilet în vagon, căci nu avea bani. Conducătorul, care din întâmplare nu-l cunoștea, l-a coborât din tren la prima stație, deși călătorii care-l cunoșteau l-au rugat să-l lase să ajungă la Roman. Bătrânul a plecat pe marginea căii ferate, zicând: „Drăguță, rămâneți cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Însă, când să pornească trenul, trenul nu mai pornea deloc. Au schimbat locomotiva; au schimbat conducătorul, dar trenul nu pornea. Atunci unul dintre funcționarii gării a zis: „Ați dat jos din vagon pe Moșul Gheorghe? De aceea nu poate pleca trenul. Acela

este un om sfânt. Duceți-vă și-l chemați înapoi.” Au alergat îndată după el, l-au adus, l-au urcat în vagon și imediat a pornit trenul din gară.

O altă minune, istorisită de Părintele Ilie Cleopa, s-a săvârșit la Târgu Neamț. O evreică tânără nu putea să nască și era gata să moară. Au venit o mulțime de doctori, dar nu au izbutit nimic. Atunci rudele ei au venit la Moșul Gheorghe, în timp ce acesta rostea oamenilor predică, și l-au chemat să se roage pentru ea. Când dreptcredinciosul Gheorghe a deschis ușa casei ei, a strigat: „Deschide-te, cu Dumnezeu și cu Maica Domnului!” Și îndată s-au deschis legăturile ei și a născut, iar Sfântul a venit și i-a făcut cruce pe cap copilului și a spus: „Să fie al lui Hristos!” Și s-a făcut sănătoasă și s-a botezat și ea și copilul, și i-a pus numele Gheorghe, după Moșul Gheorghe. Și s-au botezat atunci toate rudele femeii din Târgu Neamț.

În anul 1914 fericitul Gheorghe îi spunea tatălui Evdochiei Ștefan că va începe război, dar să nu se teamă, că se va întoarce sănătos de pe front, însă fratele lui nu se va întoarce întreg. Și într-adevăr așa a fost, acela s-a întors sănătos, iar fratele lui a venit fără o mână din război.

Maica Zenovia Iacov de la Mănăstirea Văratec amintea că Sfântul i-a prorocit ce avea să i se întâmple în viață și că va deveni monahie. Starețului Ioanichie Moroi i-a profețit, cu mai mult de 25 de ani înainte, necazurile prin care avea să treacă atât el, cât și obștea Sihăstriei Secului.

Ziua morții și-a cunoscut-o de mai înainte, arătând-o prin cuvinte procești: „O să mor când s-or tulbura popoarele și, la moartea mea, va fi sărbătoare și vor trage clopotele din țară.” Aceste cuvinte s-au adevărat când, în anul 1916, de praznicul Adormirii Maicii lui Dumnezeu, trupul Sfântului a fost găsit răposat, tocmai când țara intra în război iar clopotarul bisericii Sfântului Ioan din Piatra Neamț urma să tragă clopotele. La îngroparea lui s-au aduna mulțimi nenumărate, fiecare căutând să ia o ultimă binecuvântare de la cel adormit și cerându-i rugăciune de mijlocire către Dumnezeu. A fost îngropat în cimitirul orașului Piatra Neamț, cu același cojoc rupt, desculț, fără acoperământ pe cap, cu toiagul pribegiei sale, având pe față același zâmbet curat ca în toată viața.

După optsprezece ani, unul dintre ucenicii lui, vrând să-i mute cinstitele moaște la Râșca, a venit cu căruța la Piatra Neamț și, dezgropându-le și punându-le într-un sicriș, a pornit la drum. Dar, prin dumnezeiasca rânduială, căruța nu a ajuns la Râșca, ci la mănăstirea Văratec, în a căreia gropniță au și fost așezate până astăzi. Sfântul Gheorghe Pelerinul a viețuit în smerenie și osteneală, fiind propovăduitor, prin viață și prin cuvânt, al Evangheliei lui Hristos, pentru care a fost hărăzit de Dumnezeu cu bogat har, prin care a săvârșit minuni și vindecări, atât în vremea vieții pământești, cât și după moarte, fiind cinstit de credincioși. De aceea, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut în rândul Sfinților, cu zi de pomenire la 17 august.

Pentru rugăciunile Sfântului Gheorghe Pelerinul, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan, Înaintemergătorul Mântuitorului, precum a fost înaintea Domnului său cu nașterea, tot așa i se cădea să fie înainte și cu moartea cea de bună voie a Aceluia pe Care L-a propovăduit pe pământ, zicând: *Vine Cel mai tare decât mine, în urma mea*. Astfel a propovăduit venirea Domnului și sufletelor care erau ținute în iad ale sfinților strămoși, căci acum S-a arătat în lume Mesia Cel așteptat. Și precum Iisus Domnul Hristos avea să pătimească pentru păcatele oamenilor, tot așa și Mergătorul Său înainte a suferit moarte mucenicească pentru fărădelegea lui Irod.

Deci, aceasta s-a început astfel: Irod, care se numea Antipa, fiul lui Irod cel Mare, care a ucis pe pruncii cei din Betleem, fiind a patra odrasla rea a rădăcinii celei rele, care a stăpânit în Galileea, a luat mai întâi de soție pe fiica lui, Areta, împăratul Arabiei, și a petrecut cu ea multă vreme. Apoi, rânindu-se de frumusețea Irodiadei, femeia fratelui său, Filip, a luat-o pe ea de soție, învoindu-se astfel la pofta lui necurată. El, după dorința acelei desfrânate, a gonit pe femeia sa cea dintâi după lege și a luat-o pe ea, femeia fratelui său – împotriva legii; căci chiar de ar fi murit fratele lui, tot nu i se cădea s-o ia pe dânsa, fiindcă rămăsese fiica fratelui său cea născută dintr-însa. Legea poruncea ca numai pe femeia fratelui cea rămasă văduvă, s-o ia fratele cel viu, dacă fratele cel mort nu ar fi lăsat după sine fii. Însă sunt cei ce vorbesc cu dovedire, că pe când trăia Filip, fratele său, Irod i-a luat pe femeia lui și mare rău i-a făcut, făcându-se ca un răpitor desfrânat și amestecător de sânge.

Irod făcând o fărădelege ca aceasta, n-a suferit Sfântul Ioan Botezătorul, râvnitorul Legii lui Dumnezeu, defăimătorul păcatelor omenesti și propovăduitorul pocăinței; ci muștra pe față pe Irod înaintea tuturor, ca pe un desfrânat și răpitor – apucătorul soției fratelui său –, și zicea: *Nu ți se cade ție să ai de soție pe femeia lui Filip, fratele tău*. Irod, nesuferind muștrările, a poruncit să arunce pe Ioan în temniță, legat cu lanțuri. Dar mai ales Irodiada se mânia asupra sfântului și voia ca îndată să-lucidă; dar nu putea, oprind-o însuși Irod și păzind pe cel legat de femeia care sufla cu ucidere. Irod n-a voit să-l omoare, știind pe Ioan că este bărbat drept și sfânt, și pe care mai înainte îl asculta cu plăcere și luând aminte la cuvintele lui, multe le făcea bine și se temea să-lucidă. El însă nu se temea așa de Dumnezeu, precum se temea de oameni, fiindcă evanghelistul Matei zice: *Vrând să-lucidă pe el, se temea de popor, căci îl avea ca pe un proroc*. Ca poporul să nu se scoale asupra lui și să ridice tulburare, de aceea nu îndrăznea să dea la arătare spre moarte pe prorocul Ioan Botezătorul, cel iubit și cinstit de toți, ci îl chinuia pe dânsul numai prin închisoare, vrând să închidă gura cea netăcută a muștrătorului său.

Sfântul Ioan a stat în temniță multă vreme și se adunau la dânsul ucenicii lui, pe care el, învățându-i mult la viața cea îmbunătățită și după Legea lui Dumnezeu, îi încredința pe ei despre Mesia, Care venise acum în lume și la Care îi și trimitea pe dânsii, precum se povestește în Evanghelie. Ioan, auzind din închisoare despre lucrurile lui Hristos, a trimis pe doi din ucenicii săi ca să-L întrebe pe El: *Tu ești Cel ce va să fie, sau să așteptăm pe altul?* Nu doar că neștiind de El, a trimis ca să-L întrebe, căci cum nu-L știa pe Acela pe Care el L-a botezat? Cum nu știa el pe Sfântul Duh pe Care L-a văzut pogorându-se peste Iisus și a auzit glasul Tatălui mărturisindu-L, și el însuși L-a mărturisit, arătându-L cu degetul și zicând: *Iată mielul lui Dumnezeu.* Ci ca ucenicii lui să vadă minunile cele preaslăvite pe care le făcea Domnul Hristos și să se încredințeze despre El, că Acela este Cel ce a venit ca să mântuiască neamul omenesc.

După aceea a sosit ziua în care Irod se obișnuise a săvârși ziua nașterii sale. El a adunat pe boierii săi, pe voievozi, pe cei mai mari și pe toate căpeteniile Galileei, și le-a făcut un ospăț mare. La acest ospăț, fiica Irodiadei, jucând și placând lui Irod și celor ce ședea cu dânsul, a cerut de la dânsul – după povața maicii sale cea rea – capul Sfântului Ioan Botezătorul. Deci, ea a câștigat ce a cerut, căci Irod se jurase ei să-i dea orice va cere, chiar și jumătate din împărăție. Ticălosul, nevrând să-și calce jurământul, nici să mârșească pe jucătoare și pe nelegiuita ei mamă, a lepădat frica prin care se temea să ucidă pe Ioan, și, uitând sfințenia aceluia, s-a umplut de îndrăzneală spre vărsarea sângelui cel nevinovat; și, trimițând îndată pe călău în temniță, a poruncit să-i taie capul lui Ioan și să-l aducă pe tipsisie.

Jucătoarea, luându-l în mâini, fără temere l-a dus la maică-sa. Irodiada, luându-l, înțepa cu acul limba care muștra fărădelegea lor. Și, batjocorindu-l din destul, nu l-a dat să-l îngroape împreună cu trupul, pentru că se temea să nu învieze când se va lipi capul de trup, și să nu-i certe din nou. Deci, ucenicii lui, luând în noaptea aceea trupul cel scos din temniță, l-au îngropat în Sevastia; iar capul l-a îngropat Irodiada în curtea sa, în pământ adânc, la un loc ascuns și necinstit. Iar cum a fost luat de acolo, s-a scris pe 24 februarie, când se prăznuiește aflarea cinstitului lui cap. După uciderea Sfântului Ioan Înaintemergătorul, acel ticălos Irod a făcut o altă răutate și mai mare, pentru că a batjocorit pe Domnul nostru Iisus Hristos, în vremea pătimirii Sale cea de bună voie pentru noi, precum grăiește de aceasta Evanghelistul Luca. Irod, cu ostașii săi, ocărind și batjocorind pe Iisus, L-a îmbrăcat în haină luminoasă și L-a întors la Pilat.

După acestea n-a zăbovit izbândirea lui Dumnezeu asupra ucigașului de proroc și a batjocoritorului lui Hristos; pentru că pe de o parte sângele lui Ioan striga către Dumnezeu asupra lui - precum de demult al lui Abel asupra lui Cain -, iar pe de alta, pe lângă alte fărădelegi, și batjocora făcută de dânsul Domnului, trăgea asupra lui vrednică pedeapsă de la Dumnezeu, dreptul Judecător.

Deci, nu după multă vreme, s-a lipsit de împărăție și de viață cu Irodiada și cu jucătoarea, pentru că Areta, împăratul Arabiei, voind să-și răzbune pentru necinstea și batjocura care s-a făcut fiicei lui, a adunat putere de oaste și s-a dus asupra lui Irod. Asemenea și Irod, adunându-și puterea sa, a ieșit împotriva lui Areta. Deci, fiind război tare din amândouă părțile, ostașii arabilor au biruit pe ai lui Irod, și i-a biruit cu tăiere mare, cazând toată puterea lui Irod, abia scăpând numai el singur. După aceea a fost lipsit de Cezarul Romei, de stăpânirea tetrarhiei sale și de toate bogățiile. El a fost trimis în surghiun împreună cu desfrânata și cu fiica ei, mai întâi în Lugdunum, cetatea Galiei, apoi de acolo a fost dus la Ilard, cetatea Spaniei. Acolo s-a sfârșit în strâmtoare și în rea pătimire, văzând mai întâi moartea jucătoarei sale fiice care a pierit în acest chip: fiind vreme de iarnă, ea a voit să treacă râul, care se numea Sicoris, pentru o trebuință oarecare și, mergând pe gheață, s-a rupt gheața sub dânsa și s-a afundat până la grumaz. Dar prin dumnezeiască răzbunare, gheața i-a strâns grumazul foarte tare, încât atârna cu trupul în apă, iar capul îl avea pe gheață. Ea a stat așa spânzurata, până ce gheața cea ascuțită i-a tăiat grumazul. Deci, apa ducând pe sub gheață stârvul ei cel necurat, nu s-a aflat; iar capul i-a fost adus lui Irod și Irodiadei, precum odată se adusese capul Mergătorului Înainte; dar nu tăiat de sabie, ci de gheață. Așa a măsurat judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu, jucătoarei care a fost pricinuitoare tăierii cinstitului cap al Sfântului Ioan.

După aceasta și acel nelegiuit ucigaș Irod cu spurcata Irodiada, au pierit cu zgomot; căci se povestește despre dânsii că i-au înghițit pământul de vii. Sfântul Ioan, precum în viața sa, tot așa și după sfârșit, a fost mergător înaintea lui Hristos, pentru că, apucând înainte de pogorârea în iad, a binevestit celor ce erau acolo pe Dumnezeu, Cel ce S-a arătat în trup și a veselit pe sfinții strămoși, cu care, după stricarea iadului, scoțându-se de acolo, după învierea lui Hristos, s-a învrednicit de multe cununi în cereasca Împărăție; ca un feciorelnic, ca un viețuitor în pustie, ca un învățător și propovăduitor, ca un proroc, ca un Mergător Înainte, ca un botezător și ca un mucenic. Cu ale cărui sfinte rugăciuni, să ne povățuiească și pe noi la calea adevăratei pocăințe și să ne învrednicească Împărăției cerești, Hristos, Domnul și Dumnezeuul nostru, Căruia se cuvine slava împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh în veci. Amin.

Dragi enoriași,

SLUJBELE BISERICII NOASTRE

le puteți vedea și prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina de internet a Bisericii

www.stnicholaschurch.net

sau pe pagina de Facebook

St Nicholas Romanian Church, NY